

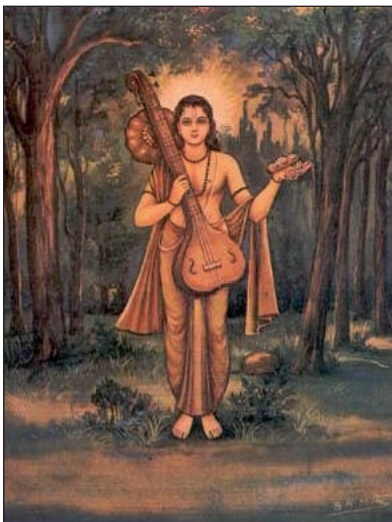
Gaura Vāṇī

červenec

2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHĀ GÓVINDA GAUDĪJA MATH

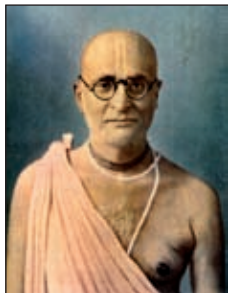

„Učení označují pokoru za stav, ve kterém se jedinec považuje za neobyčejně pokleslého a nízkého, přestože oplývá veškerými výjimečnými vlastnostmi.“

Nārada Muni

Amrita Váni

Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Někteří lidé tvrdí, že jsou si všichni rovni. Mají pravdu?

Jak je možné, aby čestný a nečestný, oddaný a neoddaný, zbožný a bezbožný, učenec a hlupák, polobůh a Nejvyšší Pán, cudný a necudný, světlo a tma, přirozený a podmíněný stejně tak, jako oddaná služba a neoddaná služba, byli na stejné úrovni? Těm, kdo si neuvědomují vnitřní význam věcí, nebo nejsou schopni proniknout do jemnějších úrovní chápání, se zdá být všechno snadné. Hloupý chlapec může tvrdit, že jeho nečitelné psaní má nějaký význam, neboť psaní inteligentního člověka je smysluplné. Bude-li však nečitelné a smysluplné psaní považováno za rovnocenné, hlupáci si o komkoliv, kdo se mezi nimi pokusí dělat rozdíly, budou myslet, že se provinil sektářstvím či stranickostí. Jestliže se obrátíme na ty, kteří nechápou Nejvyššího Pána Hariho, aby hovořili o tématech týkajících se Pána Hariho a o závěru těchto témat, řeknou nám, že dobrat se závěru by bylo sektářské. Potom by také řekli, že vyvracení nesprávného závěru je rouhání. Myslíte si: „Protože neznáme všechno, je pro nás lepší, když nazveme vše rovnocenným a tím vyvážíme všechny rozdíly. Tak bude

každý spokojen a nevznikne žádné nepřátelství.“ Avšak pravda se lží a oddanost s neoddaností si nejsou nikdy rovny. Pro ty, kteří postrádají oddané cítění, kteří necítí nutnost sloužit Nejvyššímu Pánovi, kteří netouží po opravdovém prospěchu a jejichž životním cílem je hmotný požitek a sláva, se oddaná služba a takzvaná “oddaná služba“ zdájí být stejné.

Šaranágati

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhara Dév-Gósvámí

Musíme se pokusit vrhnout se k božským chodidlům Pána se slovy: „Jsem ten nejnižší z nejnižších. Zdá se, že jsem ten nejvíce beznadějný. Toužím po útočišti Tvých lotosových chodidel. Postarej se o mne, prosím. Nejsem schopen přijmout zodpovědnost za vlastní blaho.“ Takto by měl vypadat náš pokorný postoj. Měl by v nás vyvstat pocit: „Už nemohu dále snášet svůj nezávislý život. Nedokážu v tom pokračovat. Jsem znechucen svým nezávislým žitím. Toužím po otroctví, *džívéra svarúpa hoj krišnéra nitja dás*.

Ostatní se mohou považovat za schopné, ale já se necítím být dostatečně pokročilý na to, abych za sebe dokázal převzít zodpovědnost. Jsem ten nejvíce bezohledný, bídný, bezcenný a zbytečný. Přijmi mne proto, prosím, a uděl mi jakoukoliv službu Tvým lotosovým chodidlům. Už se na sebe dále nemohu spolehnout. Přišel jsem přijmout útočiště Tvých lotosových

chodidel. Jsi můj ochránce.” To je *šaranágati*, přijmout Krišnu za Absolutního Ochránce.

Bez *šaranágati* nemůže být žádný služebný proces dokonalý a zajisté také nepovede ke vstupu do vyšší domény. Jako takové je tedy *šaranágati* životem a esencí oddanosti. Musí být přítomno v každém druhu služby. Bez *šaranágati* není naše oddanost oddaností, ale pouhou imitací služby. Stane se pouhou neživou činností. Z tohoto důvodu je *šaranágati* první podmínkou.

Jestliže někdo není na začátku schopen, nebo nemá možnost provádět různé druhy služby, ale přesto vlastní *šaranágati*, v blízké budoucnosti se mu všeho dostane. *Šaranágati* nám daruje vše. Je to ta nejzákladnější a nejpevnější substance v oddaném životě. Celá struktura oddaného života se zakládá na *šaranágati*. Prahlád Maharádža prohlašuje, že celé védské poznání je založeno na *átma nivédanam*. Musíš se plně odevzdat.

Musíš se odevzdat Pánovi. Substancí veškerých oddaných činností je plné odevzdání. Šrídhar Svámí uvádí ve svém komentáři ke *šravanam kirtanam višnu smaranam* (naslouchání, opěvování, vzpomínání atd.), že jestliže je Mu vše odevzdáno, tak lze veškeré tyto metody označit za *bhakti*, jinak se jedná o podvod. Jestliže naslouchám, zpívám atd. k pouhému naplnění vlastního zájmu, tak už se nejedná o *bhakti*. Vše, co učiním, je pro Něho. Potom bude vše přijato za *bhakti*. To je základ, na kterém *bhakti* staví.

Bez *šaranágati* nejsou veškerá *gjána*, *karma*, ani jóga *bhakti*. *Bhakti* znamená, že se výsledek dostane k Pánovi.

„Jsem otrokem svého Pána. Neobdržel jsem nezávislé bytí, umožňující mi střídat nezávisle nějaké jmění. Jsem zcela Jeho služebníkem. Vše, čeho nabudu a vše, co vlastním náleží Jemu. Má právo si se mnou dělat cokoli se Mu zlíbí, dle vlastní sladké vůle.“ Kdykoliv budeme s tímto pocitem provádět *smaranam*, *kírtanam* atd., bude se jednat o oddanou činnost. Jakmile se tento pocit vytratí, půjde vše k čertu. Jako když se nad pódiem, na kterém se tančí, stáhne opona a celé představení končí.

Šaranágati znamená sebeodevzdání. Takto se stanou činnosti oddaného já *bhakti*. Tohle já musí konat vše ke Krišnově prospěchu, soustředíc se na Něho a zbaveno separátních zájmů. Vědomí separátních zájmů je zodpovědné za naše oddělení se od Krišny. Pouze tehdy, když je veškerý zájem spojen s Krišnou, jedná se o *bhakti*. *Šravanam*, *kírtanam* atd. jsou pouhými formami, nikoliv životem. Aby se jednalo o živoucí oddanost, musí být přítomno *šaranágati*.

Výhradní spojení s Krišnou znamená výhradní ztotožnění se s Krišnovým zájmem. Dokud není Krišna viditelný, musí zde být spojení s Guruem a Vaišnavou. Nejdříve zde musí být extrémní sebezapření, a potom se každému dostane dle stupně odevzdání. Existují určité charakteristiky každé úrovně oddanosti, související s různými *rásami*, jako *šánta*, *dásja*, *sakhja*, atd., a v každé z nich existují ještě různé podskupiny. Ovšem bez *šaranágati* se jedná o pouhé formální činnosti, zbavené života, čímž se bude jednat o něco jiného, než je *bhakti*, než je sebeodevzdání. To, po čem toužíme, je země oddanosti, nikoliv sféra vykořisťování či odříkání.

Kritérium uvedené v *śástrě* prohlašuje, že jestliže uspokojíme našeho Gurudévu, uspokojíme Krišnu. A je-li se mnou Gurudéva nespokojen, je se mnou nespokojen i Krišna.

V Puránách nacházíme dobrý příklad. Pán Krišna je sluncem, žák je lotosem a Guru je vodou okolo lotosu. Jestliže se Guru stáhne, slunce vysuší a spálí lotos. Lotos bude spokojen, dokud je nadnášen a ochraňován vodou. Slunce potěší lotos, pomůže mu růst a dodá mu života. Pozice Gurudévy zde byla tedy pěkně vylíčena.

Guru může být viděn v různých *rásách* různého typu, ale těmto rozdílům by neměla být přikládána přílišná pozornost. Dle rozpoložení mého srdce může být jeho nekonečná energie vnímána v různých náladách, podobách, atd. Guru tam stále zůstává jako můj vůdce k Absolutnímu.

Krišna je uvnitř Nárájana, ale Jejich funkce je rozdílná. Podobně je tam i Guru, ovšem s odlišnou funkcí. Takto nacházíme v Nárájanovi, Lakšmí, *gópích* atd. rozdílnost a totožnost. Jsou-li *gópí* v podobě Lakšmí, slouží Nárájanovi. A Lakšmí přijala v nitru svého srdce pozici *gópí*, sloužících určitým způsobem Krišnovi. Mezi nimi všemi je tedy neustálé spojení, rozdílnost a totožnost. Obojí musí být podporováno současně. Musíme chovat respekt k rozdílům, ale nesmíme ignorovat vnitřní substanci. Relativní a absolutní musí být přijato současně. Takto musíme harmonizovat obě tato velká učení – *sarva dharman paritjadžja* (zřekni se veškerých svých povinností) a *sva dhanam nidhanam sreya* (prováděj svědomitě své veškeré povinnosti, byť třeba nedokonale).

Devět kroků

Óm Višnupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava
Purí Gósvámí Mahárádža

P*rema taranga* – vlny božské lásky jsou jako oceán, v němž se oddaný potápí. *Prema taranga*. Jeho vlny jsou vlnami božské lásky. Tato božská láska tě ovládne, zahálí tě a ty se ocitneš pod její nadvládou. Pod nadvládou této *premy* se budeš cítit extrémně šťasten. Ale nepřijde to jenom tím, že si to budeš přát. Musíš následovat *Ādau śraddhā tatah sādhu sanga....* nejdříve musíš mít víru. Musíš mít silnou víru v Božské Jméno! Co je to *śraddhá* (víra)?

*śraddhā-śabde viśvāsa kahe sudṛḍha niścaya
kṛṣṇe bhakti kaile sarva-karma kṛta haya*

„Vykonáváním transcendentální láskyplné služby Krišnovi člověk automaticky provádí všechny ostatní činnosti. Toto přesvědčení, tato pevná víra, jež je příznivá k provádění oddané služby, se nazývá *śraddhá*.“ (Čaitanja Čaritámrita Madhya 22.62)

Musíme si být plně vědomi toho, že je možné provádět a praktikovat *bhakti*. Skrze *bhakti* můžeme získat cokoli si přejeme. Neboť když se odevzdám, potom mi Pán požehná a skrze jeho požehnání dostanu vše, po čem toužím. Takový druh víry bys měl mít. Když opakuješ Svaté Jméno bez víry,

není možné abys zrealizoval Jeho sílu a účinek, a nezrealizuješ ani Absolutní Pravdu a skutečný benefit, neboli blaženost plynoucí z opakování Svatého Jména. A potom? *Ādau śraddhā tatah sādhu sanga*. Potom musíš mít veliké štěstí, abys obdržel společnost *sādhua*. Ne *kaništa*, ani *madhyama*, ale *uttama adhikářiho*. On musí být *uttama vaišnava*, Paramahansa. Společnost takového Vaišnavy můžeš získat. Tím, že mu budeš pokorně sloužit a následovat jeho pokyny, se změníš. *Daršane pavitra koro ei tomāra guṇa*. *Mahá-bhágavata* oddaný změní celou tvoji osobnost, tvoje myšlenky, tvoji paměť, tvoje touhy a také tvoje ambice užívat si. To všechno se změní ve společnosti *sādhua*. Tyto změny budou probíhat v každém okamžiku, kdy

se budeš dívat na *sádhua*, a pokud jsi upřímný, pak uděláš pokrok. *Sádhu sanga* a potom *bhadžana krijá*, to znamená, že skrze *sádhuy* praktikujeme *bhadžan*. Když provádíme *bhadžan*, přichází stádium *anártha nivritti*, v němž budou všechny *anárthy* (překážky na cestě oddanosti) zničeny. Až potud člověk stále ještě neví koho má uctívat a proč někoho uctívat. Jak to bude působit? Jaký výsledek si bude moci užít? Neví. Avšak skrze *anártha nivritti* budou všechny jeho *anárthy* a jeho diskvalifikace zcela vykořeněny. Potom přijde regulérní opakování a pak chuť. Člověk, který to jednou okusí, na tu chuť už nikdy nezapomene, i kdyby ztratil vlastní život. Muž, který šlípá po krásné ženě a touží si ji užít, tuto chuť za žádných okolností neztrácí. I když se dostane do vážných a nebezpečných situací, bude vždy touto chutí ovládán. On zemře, ale na tu chuť nikdy nezapomene. Teď je tady však chuť Svatého Jména. V tomto stádiu člověk nedokáže ani sedět bez toho, aniž by opakoval Jméno, aniž by myslel na Jméno, aniž by sloužil Jménu. Tolik chuti je ve Jménu, je tak sladké. Poté co zrealizuje sladkost Jména, přijde připoutanost.

*yuvatinām yathā yūni yūnām ca yuvatau yathā
mano bhiramate tadvan mano me ramatām tvayī*

„Tak, jako mysl mladých dívek nachází potěšení v mladých chlapcích a mysl mladých chlapců nalézají potěšení v mladých dívkách, dovol milostivě mojí mysli, aby stejně tak nalezla potěšení v Tobě.“ (Višnu Purána 1.20.19)

Toto stádium lze přirovnat k tomu, když se na sebe dívají mladá dívka a mladý chlapec. Dívají se jeden na druhého a nic je nemůže rozrušit. Po *aśakti* (spontánní touze) se rozvine transcendentální vědomí. Před tím tu bylo hmotné vědomí, které je však nestálé. Transcendentální vědomí se postupně vyvíjí skrze duchovní proces, kterým pochodujeme. Transcendentální vědomí, které je permanentní, si nelze žádným způsobem představit. Když toto stádium přijde, tak budeš den za dnem cítit větší a větší apetit, větší připoutanost a opakování Jména bude sladší a sladší. A potom přijde *bháva daša*. V *bháva daša* jsi osvobozen od nadvlády temnoty. Nyní začíná vycházet za horizontem slunce. Slunce je ještě velmi vzdálené, takže ho ještě nemůžeš spatřit. Hodinu před východem Slunce můžeš pozorovat úsvit. Slunce ještě přímo vidět nelze, ale pozoruješ jeho záři a nepociťuješ již více tíži temnoty, protože ta už odešla. V temnotě máš strach a pochyby a nemáš nic pod kontrolou. Když se procházíš, může tě kousnout nějaké zvíře, nějaký jedovatý hmyz, protože v temnotě neustále hrozí nějaké nebezpečí. Teď ale sedmdesát pět procent temnoty odešlo pryč a dvacet pět ještě zůstává, ale už se ničeho nebojíš. Nemáš žádný strach. Temnota právě odešla. Není třeba žádné svíce do tmy. Ve dne není třeba hledat umělé osvětlení, světlo hledáme pouze ve tmě. Nyní se člověk necítí tak nešťastný a nemá strach ze žádné činnosti, a když vyjde celé slunce a dopadne na něj plná sluneční záře, je osvobozen od všeho utrpení. Všechna neštěstí skončí a všechny pochyby a utrpení pocházející z temnoty odejdou z mého srdce a ve mně nezůstane ani jediná pochybnost.

„Všechny uzly v srdci jsou rozsekány, nevědomost a pochyby zmizí a veškerá *karma* je zničena, když v mysli a na vlastní oči spatříš Pána.“ (Šrímad Bhágavatam 1.2.21)

Když přijde *sádhaka* (praktikující) do tohoto stádia *bháva daša*, musí cítit, že jeho mylná totožnost odchází pryč. *Aham* - ego, „já“ a „moje“, já jsem tím nebo oním, já jsem žena, jsem muž, patřím k této lidské vrstvě, pocházím odsud nebo odtamtud, vše odejde. Potom se vyjeví jeho skutečná totožnost, to, čím ve svém dokonalém stavu skutečně je. Když dosáhne dokonalého stavu, všechny nedostatky zmizí. Uvidíš dokonalé světlo, uvidíš slunce. Potom navždy zmizí strach a všechny pochyby se vyjasní. *Bhidyate hṛdaya-grantiś* znamená, že uzly, jimiž jsme spoutáni, „já“ (*aham*) a „moje“ (*mama*), se uvolní. Slunce vyjde a celá jeho záře na mě dopadne, osvítil mě a všechny uzly (*grantiś*) povolí. *Chidyante sarva-saṁśayāḥ* - všechny pochyby. V současnosti jsi plný pochyb, máš milióny pochybností, od nichž se není možné osvobodit. Přijdeš-li však do stavu *bháva daša*, po němž následuje *prema*, potom uvidíš, že všechny nesnáze necháváš za sebou a ony tě opouštějí. *Kṣīyante cāśya karmāṇi*, všechna tvá *karma* z minulosti, *prarabdha karma*, bude zničena. Vliv *prarabdha karmy* bude navždy zničen. Co jsi kdy v minulosti, či v minulých životech udělal, to tě musí zákonitě potrestat. Teď už však žádné tresty nepřijdou, neboť díky *kírtanu* a láskyplné oddanosti ke Krišnovi nejen že na vše zapomeňš, ale ty věci už nad tebou nemají žádnou moc, už jim nejsi podřízen. *Kṣīyante cāśya karmāṇi* - všechna *karma* bude zničena! *Drṣṭa evātmaniśvare* a

potom spatříš Íšvaru, zářícího jako slunce. Když spatříš slunce, tak všechna utrpení, mentální, fyzická a všechna strádání odejdou pryč. Opustí tě to a ty budeš naprosto šťastný v tom nejšťastnějším životě. Budeš přímo spjat se sluncem, s Pánem Krišnou. Toto je nazýváno transcendentálním stádiem. V tomto stádiu nemůžeme bez transcendentálního štěstí být a vše se stane transcendentální.

*aprākṛta vastu nahe prākṛta gocara
veda purāṇete ei kahe nirantara*

„Vědy a Purány nás opakovaně varují před tím, abychom neuvažovali o božské, neboli nehmotné substanci, jako o podřízené hmotné přírodě.“ (Čaitanja Čaritamrita Madhya 9.194)

O transcendentálním, o místě kterého dosáhneš, nemůžeme hovořit. Náš jazyk je nedokonalý a jsme zde pod vlivem Máji, která nás vždy vede špatnou cestou. Naše závěry, naše chápání, naše touhy a myšlenky jsou nedokonalé.

Adau śraddhá, sádhu sanga, bhadžana krijá, anártha nivritti, ništá, ruči, ašakti, bháva a prema, devátý krok. Dosáhnout tohoto stádia, k tomu nestačí jenom si říci: „Člověk tam může dojít.“ Takhle to nefunguje, a to díky všem výše uvedeným nedokonalostem. Musíš praktikovat podle toho, co ti diktuje tvůj Guru a Vaišnavové a musíš trpělivě čekat. Musíš se naprosto odevzdat a čekat! Obdržíš-li Pánovu milost, můžeš získat transcendentální poznání. V současnosti si něco takového

nedokážeš ani představit, a ani není možné, abys to s čímkoliv srovnal. Nepokoušej se o to. Dostaneš to, ale za žádnou cenu to nesmíš opustit. Objeví se stovky, tisíce a milióny překážek, které ti nedovolí udělat jediný krok dopředu. *Bhakti márga*, cesta *bhakti* je pokrytá tisícovkami trnů, co tisícovkami, milióny trnů. Nemysli si, že je to snadné. Uděláš jeden krok a sto trnů se ti zaryje do nohy, takže druhý krok už neuděláš a budeš se muset vrátit, musíš jít zpět. Ano, je to tak, nejdříve musíme trpět. Tolik překážek přijde, avšak skrze požehnání Gurua a Vaišnavů je budeme schopni překonat. Požehnání Gurua a Vaišnavů to dokáží. *Vaišnava pada dhuli*, prach z chodidel Vaišnavů, zbytky po Vaišnavech a voda, jež omyla jejich chodidla. Tyto tři věci tě jako výtah vyvezou přes všechny překážky až k *premě*. Ale musíš být pokorný. Jsi tedy schopen to udělat? „Musím to chtít udělat. Budu jíst prach z chodidel Vaišnavy, budu pít vodu, jež omyla jeho chodidla a budu přijímat jeho zbytky, cokoli po sobě Vaišnava zanechá, to přijmu.“ To ti nedodá žádnou tělesnou sílu, ale sílu duchovní. Skrze požehnání Vaišnavů můžeš získat tuto duchovní sílu. Ale kolik lidí je schopno to následovat? Nikdo, nikdo! Všichni chceme jenom požitek, užívat si. Jíst, tančit, dívat se, užívat si, objímat se - vše tělesné. Trávíme své volno v hostincích, „holiday inn“. Co to znamená hostinec? „Požitek“. Lidé platí za večeri, za tanec, za zpěv a za objímání. To je náš způsob. Ano, to je nevědomost. Myslíme si, že máme peníze, ale neumíme je správně použít. Tak v nevědomosti přežíváme.

Pánův únos

Šrí Čaitanja Bhágavata, Ádi-Khanda, 4. kapitola

Šríla Vrindávana Dása Thákura

Jednoho dne si dva zloději všimli, jak se Pán prochází samotný po ulici. Pozorujíc Jeho jemné ozdoby se rozhodli Ho o ně připravit. Jeden ze zlodějů vzal Nimáje do náruče a vše Ho oslovil: „Ó můj drahý!“, a druhý se připojil se slovy: „Kde jsi byl tak dlouho? Pojď, vydáme se rychle domů.“ Pán se usmál a řekl: „Dobrá, pojďme tedy.“

Zloději se s Pánem v náručí spěšně ztratili z očí všech přihlížejících, kteří se v nevědomosti domnívali, že se tito svědomití ochránci ujali vlastního dítěte. Ulice se hemžila tisíci lidí, proto nebylo možné, aby se všichni navzájem znali. Zloději se zatím těšili pohledem na Pánovy honosné ozdoby. Zaslepeni chtíčem si představovali, jak zbohatnou až se zmocní zlatých náramků. Na ramenou Ho odnášeli do své skrýše a Pán si pro Sebe jen spokojeně pomlaskával.

Jeden ze zlodějů dal Pánovi do dlaně *sanděš* a druhý Mu oznámil: „Už jsme skoro doma.“

Mezitím, co se zloději zmocnili Nimáje a daleko Ho odnášeli, všimli si Pánovy příbuzní Jeho zmizení a dali se do hledání. „Višvambharo! Pojď domů! Nimáji! Kde jsi?“ Všechny zachvátilo šílenství a zmatek, jako u ryby vytažené z vody.

Ošálení *májou*, iluzorní energií Svrchovaného Pána, ztratili zloději cestu ke své skrýši a namísto toho dorazili k

obydlí Šrí Džagannátha Mišry. Zmateně se domnívali, že jsou ve vlastním domě a netrpělivě se proto pokoušeli Pánovi Jeho ozdoby sundat. „Seskoč dolů, jsme doma.“, řekli zloději a Pán odvětil: „Ano, sundejte Mne.“

Uvnitř Šrí Džagannáth Mišrova domu seděli všichni s hlavami nárkem svěšenými do dlaní. Oklamání zloději sundali Pána z ramen v domnění, že jsou ve vlastním domě. Jakmile byl Nimáj na zemi, rozběhl se přímo ke Svému otci. Dům se otrásal hlasitým jáсотem: „Hari! Hari!“ a do těl všech přítomných se opět vrátil život.

Zlodějům mezitím došlo, že nejsou u sebe doma, přesto ale nevěděli komu patří dům, ve kterém se právě nachází. Využívajíc situaci se nebojácní zloději nikým nespátrání vytratili a dumali o tomto podivném a krásném incidentu. „Kdo si to s námi tak pohrál? To nás jistě zachránila Čándi Dėví, Durgá.“, řekli si, když se opět uklidnili. Ve skutečnosti zloději nabyli ohromné zbožnosti a štěstěny, neboť na svých ramenou nesli Svrchovanou Osobnost Božství.

V domě Šrí Džagannátha Mišry se šťastní příbuzní vyptávali: „Kdo přivedl to dítě zpět? Měli bychom ho odměnit pěknými dary a na jeho hlavu uvázat hedvábný turban.“

Někdo se ozval: „Viděl jsem, jak Ho sem přinášejí dvě osoby. Položily Ho na zem a zmizely, nevím však kam se vydaly.“ Všem bylo divné, že tady ten, kdo Pána přinesl, nezůstal a nepočkal si na projevy uznání. Vrátili se tedy k Nimájovi a zeptali se Ho: „Pověz nám, kdo Tě přivedl, drahé dítě. Jsme z toho zmatení.“

Pán jim odpověděl: „Vydal jsem se ke břehům Gangy, ale ztratil jsem cestu domů a potuloval jsem se po městě. Dvě osoby Mě vzaly do náruči a přinesly Mě domů.”

Po vyslechnutí tohoto příběhu všichni řekli: „Slova Písem se nikdy nemýlí. Neviditelná Krišnova ruka vždy poskytuje ochranu dětem, starým lidem a těm, kteří jsou v nouzi.”

Kdokoliv naslouchá těmto příhodám, které jsou záhadou i pro samotné Vědy, může snadno dosáhnout nezlomné oddanosti k lotosovým chodidlům Pána Čaitanji.

Šrí Svarúpa Dámódar

Šríla Bhakti Vallabha Tírtha Gósvámí Mahárádža

Ve Své zábavě zlatého *avatára* je Maháprabhu Samotný Krišna, oděný touhou a tělesnou září Šrímatí Rádžarání. Šrí Svarúpa Dámódar Gósvámí byl Pánovým alter ego. Ve *vradža-líle* je taktéž Rádžarániným alter ego, Lalitou Sakhí.

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Thákura se k tomu vyjadřuje následovně: „Šrí Paramánanda Purí, který byl Uddhavou v *krišna-líle*, choval k Maháprabhuovi mateřské pouto; Rámánanda, který byl jak Višákhou, tak Ardžunou, k němu projevoval čistý sentiment blízkého přítele; Góvinda, společně s ostatními oddanými, kteří měli pouto ke své službě Pánovi, projevovali čistou náladu služebnictví. Gadádžára, Džagadánanda a Svarúpa Dámódar uctívali Pána primárním sentimentem, milostnou láskou.”

V posledních dvanácti letech Svých zábav v Purí zůstával Pán neustále ponořen v náladě Rádhárání. Toho času byli pouze Svarúpa Dámódar a Rámánanda Raj schopni vnímat hloubku Jeho emocí, vyvolaných zážitky, které byli schopni pochopit pouze oni.

Gadádhára Pandit byl největším odborníkem v kázání Šrímad Bhágavaty a Svarúpa Dámódar v umění *kírtanu*. Kdykoliv Pán zaslechl jeho *kírtan*, pozbyl vědomí a na místě klesl k zemi. Šrí Svarúpa Dámódar Gósvámí byl ztělesněnou radostí transcendentálních písní, které přiváděly Maháprabhua k tanci.

Ranný život a sanjás

Před svým přijetím *sanjásu* pobýval v Maháprabhuově společnosti v Navadvípu, kde byl znám pod jménem Purušóttama Áčárja. Již před Pánovým přijetím *sanjásu* se zatoužil zřici celého světa. Jakmile byl svědkem Pánova přijmutí *sanjásu*, jakoby se pomínil. Opustil svůj domov a rodinu a vydal se do Bénárésu, kde přijal ve skupině *dašanámí-sanjásích* pozici *brahmačariho*. Tehdy mu bylo uděleno *brahmačari* jméno Svarúpa Dámódar. Ve své touze oddat se nerušeně uctívání Šrí Krišny, vstoupil jakoby v deliriu do stavu *sanjásu*. Zřekl se však přijetí jakýchkoliv formalit, aby tak unikl nebezpečí falešné pýchy na svůj stav a dokonce si ponechal jméno Svarúpa Dámódar. Jeho jedinou touhou bylo bez problémů se oddat uctívání Šrí Krišny.

Po přijetí *sanjásu* šel do Džagannáth Purí, kde strávil

zbytek svého života při lotosových chodidlech Pána. Stal se Pánovým neustálým společníkem, dodávajícím Mu potěšení zpěvem Jeho oblíbených písní. Svarúpa Dámódar byl schopen porozumět Pánovu tajnému poslání a pouze jeho milostí byli všichni ostatní oddaní schopni proniknout do těchto nejhlubších příčin.

Svarúpa dohlíží na rásábhásu

Svarúpa Dámódar byl ztělesněním extatické lásky, plně srozuměn s transcendentálními tématy týkajícími se Krišny. Jestliže někdo napsal knihu, nebo složil nějaké verše a písně a zatoužil je recitovat před Maháprabhuem, musel je nejdříve přednést před Svarúpou a získat jeho svolení. Maháprabhua nikdy netěšilo naslouchat veršům nebo knihám, které se stavěly vůči *siddhántě*, nebo které obsahovali *rásábhásu*, nevhodné překrývání oddaných sentimentů. Úkolem Svarúpy Dámódara bylo tyto nevhodné prvky rozpoznat a vyčlenit díla hodná toho, aby jim mohl Pán naslouchat.

Maháprabhuovy extáze

Když dosáhly Maháprabhuovy pocity odloučení stupně podobného šílenství, zůstával přes noc v Gambhíře, zamčený za třemi dveřmi. Jednoho dne zpozorovali Svarúpa s Góvindou, že ačkoliv byli dveře stále zamčený, Maháprabhu se ztratil. Úzkostně se Ho vydali hledat, až na Něho konečně narazili u Lví brány do Džagannáthova chrámu. Ležel na zemi a všechny Jeho končetiny byly v kloubech odděleny a celé Jeho tělo bylo

prodlouženo. Svarúpa Dámódar se jal šep-tem do Pánova ucha zpívat Krišnova jména, až Pán najednou vyskočil. Jeho tělo se vrátilo do původního stavu a začal volat: “Haribol!”

Jednoho dne zahlédl Pán nějaké písečné duny a

zaměnil je za Góvardhan. Rozběhl se k nim, následován Svarúpou Dámódarem a Džagadánandou. Jeho tělo bylo zaplaveno extatickými proměnami a v mdlobách upadl na zem. Když oddaní spatřili Pána v tomto stavu, dali se do pláče. Jakmile začali hlasitě zpívat Svata Jména, Pánovi se částečně vrátilo vědomí. V tomto stavu začal zmateně vyprávět: „Byl jsem na Góvardhanu. Viděl jsem Krišnu, jak hraje na flétnu a pase krávy. Když *gópi* zaslechly Jeho flétnu, rozběhly se za Ním. Byla tam Šrímatí Rádhárání a Krišna Ji vzal do malebné jeskyně. Potom jste Mě ale najednou začali volat zpět. Proč jste to udělali? Abyste Mně způsobili bolest?” Pán se nářkem nad ztrátou Své vize rozplakal a všichni oddaní se k Němu připojili.

Pánovy poslední dny

Pánovo božské šílenství se stávalo více a více intenzívní. Ve Svých závěrečných pokynech ke Svarúpovi Dámódarovi a Rámánandovi Pán jasně zdůraznil, že *harináma-sankírtana* je svrchovanou metodou k dosažení lásky ke Krišnovi. S blaženým výrazem se na ně Pán obrátil: „Poslouchejte Mě, Svarúpo a Rámánando! Ve věku Kali je *harináma-sankírtana* metodou vedoucí k osvobození. V *kali-juze* je Krišna uctíván společným zpěvem Jeho Svatých Jmen. To je metoda, pomocí níž dosáhne inteligentní člověk lotosových chodidel Krišny. Tento zpěv vede ke spálení veškerých hříšných reakcí a dosažení všeho příznivého, a konečně k blaženému zážitku lásky ke Krišnovi.”

Po těchto slovech přednesl Svých osm veršů, známých jako *šikšáštaka*. Vychutnáváje si je, nořil se v hluboké pokoře do pocitů odloučení od Krišny. Přebíraje plně náladu Šrímatí Rádhárání se zcela ponořil do lásky ke Krišnovi.

Víra

(část druhá)

Šrípád Bhakti Sádha Muni Mahárádža

Oddaný: Jakým způsobem přitáhnout Krišnu?

B.S. Muni Mahárádža: V prvé řadě musíme sami sebe vyřadit ze hry. Snažit se Ho potěšit bez toho, aniž bychom žádali něco pro sebe, chtít pouze Jeho potěšení. To by měl být náš postoj.

Naše modlitby, naše služba a všechny naše činnosti nejsou čisté, jsou kontaminované. Neustále to stejné: „Dám Ti to, ale něco za to chci. Když to pro mě uděláš, budu Ti navždy sloužit. Naprosto se Ti odevzdám, ale musíš pro mě zařídit toto.“ Když Guru Mahárádža přijel poprvé do Evropy, měli jsme zde jednoho muže, který velmi toužil po tom, aby ho Guru Mahárádža zasvětil. Jenomže kouřil cigarety. „Když dostanu zasvěcení, okamžitě přestanu kouřit.“ Guru Mahárádža byl velmi milostivý a dal mu zasvěcení, ale ten muž kouřit nepřestal a zakrátko opustil i společnost oddaných. S Krišnou nemůžeme obchodovat. Musíme riskovat. Musíme pro Něho risknout opustit naše hmotné připoutanosti a obrátit se na Něho pouze na základě víry: „Pomoz mi, prosím. Vše jsem ztratil a nic už mi nezbyvá.“ Nesejde na tom, jestli jsme opustili hmotné věci nebo ne. Ta upřímnost musí být v srdci. Můžeš vlastnit všechno bohatství, jaké si jen dokážeš představit, ale musíš od toho být naprosto odpoután, tak jako žebrák. Nevlastníš nic, vše patří Jemu. Tento postoj musí být v srdci čistý. Je ti úplně jedno, jestli něco máš nebo nemáš. Můžeš podvést kohokoliv v tomto světě, ale Krišnu nepodvedeš. Měli bychom si uvědomit, že před Krišnu nemůžeme předstoupit s úmyslem Ho podvést. On ví vše.

Jak přilákat Krišnu? V podstatě to víme. Podobá se to umírání. Zemři, abys žil. Měli bychom Mu chtít dát něco, bez toho aniž bychom za to cokoliv očekávali. Je velice těžké nic neočekávat, není to vůbec jednoduché. Můžeme si říci: „Vařím pro Krišnu. Tohle dělám pro Krišnu.“ Ve skutečnosti ale s

Krišnou jenom obchoduji. Vždy je tam přítomna nějaká vlastní motivace, něco, proč to dělat. Pouze pro Jeho uspokojení nejsem schopen pohnout ani malíčkem. Když se něco pokusíme udělat, Krišna si vyzkouší čistotu našeho úmyslu. Potom zrealizuješ, že Mu nejsi schopen dát ani kousíček chleba. Je to velice těžké. Jsme tolik ponořeni v užívání si, které je zakořeněno hluboko v našem srdci. Udělat něco naprosto nesobecky pro Krišnu, to dokáží pouze ti nejvyšší oddaní, kteří žijí ve Vradži, v Góloce Vrindávaně. Dokonce ani Vaikuntha není úplně čistá. Lze tam nalézt nepatrné nečistoty. Malé sobecké zájmy jsou tam povoleny. Pokud však budeš chtít jít dále, tak tam nenajdeš ani špetku mentality “já“ a “moje“. Tamní obyvatelé jsou pro Krišnovu uspokojení připraveni obětovat dokonce i život, a to v každé vteřině. Bez jakéhokoliv přemýšlení a zvažování – okamžitě. Pro Krišnu opustím život okamžitě, bez váhání pro něho obětuji tisíc životů. Když Lalita déví spatřila kapičku potu na lotosových chodidlech Rádhy a Góvindy, chtěla dát sto životů jenom za to, aby ji mohla odstranit. Pro ty, kteří tam žijí znamená sto životů mnoho, pro nás to není až tak moc. Když Krišnu rozbolela hlava, nenašel se nikdo, kdo by byl ochoten dát Krišnovi pro Jeho uzdravení prach ze svých chodidel. Pouze vradžské *gópí* volaly jedna přes druhou: „Vezmi si ode mne, vezmi si ode mne!“ Nárada jim řekl: „Kdo si myslíte, že jste? Když si Krišna vezme prach z vašich chodidel, půjdete za to na věky do pekel.“ *Gópí*: „To je mi úplně jedno, ať zůstanu na věky v pekle, jenom ať Krišnu přestane bolet hlava.“ Taková oddanost je pro nás nepředstavitelná. Taková láska. Je to daleko, daleko

za hranicemi našeho chápání. Opravdu. Je to tak hluboké a vznešené. Tato *bhakti* je velice kondenzovaná a hluboká. Nálada Vradži není snadná. Vstoupit do ní znamená, že tady musíš všechno opustit. A tam potom vše získáš. Na začátku riskuješ vše a nic nezískáš, v takovém rozpoložení tam jdeš, ale když jsi tam, tak už neriskuješ nic a jenom získáš.

Měli bychom obětovat to, co je nám velmi drahé. Čím více dáme, tím více Pána potěšíme. Měli bychom obětovat sami sebe pro Jeho potěšení. „Co se mnou ale bude dělat? Jsem naprosto k ničemu.“ Tuto negativní náladu bychom se v sobě měli snažit vyvinout. Pokud však přistoupíme s arogancí, pyšní na to, že už něco víme, považujeme se za kvalifikované a myslíme si, že máme na něco právo: „Vždyť už jsem toho tolik udělal,“ nemáme žádnou šanci. Krišna si nás nevybere. Je třeba vyvinout opačný postoj, náladu šesti Gósvámích, jež je obsažena v *gaudíja-vaišnavských* zpěvnících. Velice pečlivě bychom měli číst a studovat písně a modlitby našich *áčárjů*, čistých oddaných, jako jsou Šríla Naróttam Dás Thákura, Šríla Bhaktivinóda Thákura. Jaké jsou jejich pocity, když se modlí k Pánovi? Oni si vždy o sobě myslí: „Jsem ten nejnižší, jsem naprosto k ničemu, jsem tak bezmocný.“ Tato nálada se člověku manifestuje automaticky, pokud se rozvinul jeho duchovní život. Není to nic umělého. Nelze to nijak imitovat: „Och, já jsem tak nízký,“ může říci každý, ale realita je někde úplně jinde. Ne. Čistí oddaní skutečně zrealizovali, že nedokáží ovládat svoji mysl, oni zrealizovali svoji negativitu. V této negativitě se však nalézá největší blaženost a nejvyšší extáze.

Samotný Maháprabhu neustále plakal, ponořen v této náladě. Raghunáth Dás, který stále plakal pro Šrímatí Rádharání, zdánlivě strašlivě trpěl, to byla jeho externí stránka, uvnitř však prožíval nepředstavitelnou extázi, o níž se nám ani nesnilo.

Ve Vilapa-kusumándžali, což je velice pokročilá literatura, je jeho nálada popsána, jeho prahnutí a tolik negativního smýšlení o sobě. Nikdy se nechtěl dostat do blízkosti Rádhy a Góvindy, do Jejich nejbližšího kruhu: „Toužím se stát služebníkem (*dásya rasa*) a vzdávám svoji úctu Pánovým přátelům (*sakhya rasa*).“ Potom ho však Rúpa Mandžarí a samotná Rádharání zavolali: „Tak už pojď.“ Tohle je nálada *gaudíja vaišnavů*. Velmi hluboká.

Bhakti se nachází velice vysoko a zakládá se na víře. Pouze na víře. Žádné argumenty - *gjána šunja bhakti*. Žádné poznání. Na této úrovni neexistuje žádná vypočítavost, žádné uvažování. Tančím v Krišnových rukou jako Jeho loutka, tak, jak si mě Krišna přeje mít. Ve Vradži není místo pro filozofii, *gópi* a *gópové* nejsou filozofové. Vše se tam zdá být protichůdné.

„Pochopit rozpory v povaze Pána Čaitanji nelze pomocí argumentů, či světské logiky. Člověk by se měl snažit přijmout Krišnovy nepochopitelné energie a neměl by o nich pochybovat. V Pánových zábavách je možné vše. Z našeho světského hlediska nemůžeme argumentovat. To je nemožné, neboť vše je tam v pořádku, a to dokonce i naprosté protiklady. Zábavy Šrí Krišny Čaitanji Maháprabhua jsou nepochopitelné a úžasné. Jeho extáze je úžasná, Jeho vlastnosti jsou úžasné a Jeho chování je úžasné. Ten, kdo to však nepřijímá a místo

toho lpí na světských argumentech, se bude vařit v pekle zvaném Kumbhípáka. Takové bytosti není pomoci.“ (Čaitanja Čarítámrita Ádi 17. 305-307)

*acintyāḥ khalu ye bhāvā na tāṁs tarkeṇa yojayet
prakṛtibhyaḥ paraṁ yac ca tad acintyasya lakṣaṇam*

„Vše, co je transcendentální vůči hmotné přírodě, je označováno jako nepochopitelné, zatímco všechny argumenty jsou světské. Jelikož se světské argumenty nemohou transcendentálních témat ani dotknout, nikdo by se neměl snažit pochopit transcendentální témata pomocí světských argumentů.“ (Čaitanja Čarítámrita Ádi 17.308)

„Pouze ten, kdo má naprostou víru v tyto podivuhodné zábavy Pána Čaitanji Maháprabhua, se může přiblížit k Jeho lotosovým chodidlům. V tomto pojednání jsem vysvětlil podstatu závěrů o oddanosti. Každý, kdo mu naslouchá, rozvine ryzí oddanou službu Pánovi.“ (Čaitanja Čarítámrita Ádi 17.309-310)

Toto jsou verše Čaitanja Čarítámrity, kterou by měl každý studovat. Je to velmi důležité. K těmto vyšším úrovním nemůžeme přistoupit s naší světskou mentalitou a intelektem. To je nemožné. Není možné, abychom na základě naší světské logiky chápali činnosti pokročilých oddaných. Naopak, může to být pro nás velice destruktivní.

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan árati

Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

**Ācārja Nitja-líla-praviřta Óm Viřnopáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa**

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net